

Ο Νο 1 παραμυθάς
στον κόσμο

ΡΟΑΛΝΤ

Ο Τζίμης

ΚΑΙ ΤΟ ΓΙΓΑΝΤΟΡΟΔΑΚΙΝΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΚΟΥΕΝΤΙΝ ΜΠΛΕΪΚ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: JAMES AND THE GIANT PEACH

Από τις Εκδόσεις Puffin Books, Λονδίνο 1990

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Τζίμης και το Γιγαντοροδάκινο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Roald Dahl

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Quentin Blake

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λότη Πέτροβιτς & Αθηνά Ανδρουτσοπούλου

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Κυριακή Κάσση

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Roald Dahl Nominee Ltd., 1961

© Εικονογράφησης: Quentin Blake, 1995

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 1994

Δεύτερη έκδοση: Απρίλιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-274-038-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0050-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΡΟΑΛΤ ΝΤΑΛ

Ο Τζίμης ΚΑΙ ΤΟ ΓΙΓΑΝΤΟΡΟΔΑΚΙΝΟ

Μετάφραση:
Λότη Πέτροβιτς & Αθηνά Ανδρουτσοπούλου

Το γνωρίζατε ότι υπάρχει κάτι παραπάνω στον Ρόαλντ Νταλ από καλές ιστορίες; Το γνωρίζατε ότι το 10% των δικαιωμάτων του συγγραφέα διατίθεται στα φιλανθρωπικά ιδρύματα που φέρουν το όνομά του;*

Ο Ρόαλντ Νταλ είναι διάσημος για τις ιστορίες και τα στιχάκια του, όμως είναι λιγότερο γνωστό το πόσο συχνά έκανε τα αδύνατα δυνατά για να βοηθάει τα παιδιά με σοβαρές ασθένειες. Σήμερα, το Θαυματουργό Ίδρυμα για Παιδιά του Ρόαλντ Νταλ συνεχίζει το εξαιρετικό έργο του συγγραφέα βοηθώντας χιλιάδες παιδιά που αντιμετωπίζουν αιματικά ή νευρολογικά προβλήματα – θέματα που πάντα ήταν σημαντικά για τον Ρόαλντ Νταλ. Επίσης, προσφέρει ουσιαστική υποστήριξη όπως νοσηλευτικό προσωπικό και ιατρικό εξοπλισμό, αλλά και την απαραίτητη ψυχαγωγία σε παιδιά από ολόκληρη την Αγγλία, ενώ στηρίζει τα παιδιά όλου του κόσμου προωθώντας την έρευνα.

Θέλεις να κάνεις κι εσύ κάτι θαυματουργό για να βοηθήσεις; Μάθε πώς στο www.roaddahlcharity.org

Το Μουσείο και Κέντρο Ιστορίας Ρόαλντ Νταλ, που εδρεύει στο Γκρέιτ Μίστεντεν λίγο έξω από το Λονδίνο, βρίσκεται στο χωριό του Μπάκιγγχαμσιρ όπου ζούσε και έγραφε ο Ρόαλντ Νταλ. Στην καρδιά του Μουσείου, σκοπός του οποίου είναι να εμπνεύσει την αγάπη για την ανάγνωση και τη γραφή, εκτίθεται το μοναδικό αρχείο του από επιστολές και χειρόγραφα. Εκτός από δύο χώρους όπου οι επισκέπτες μπορούν να διασκεδάσουν μαθαίνοντας για τη ζωή και το έργο του συγγραφέα, το Μουσείο στεγάζει επίσης ένα διαδραστικό Κέντρο Ιστορίας, το οποίο πλέον φιλοξενεί την περίφημη συγγραφική καλύβα του Νταλ. Πρόκειται για ένα μέρος όπου δάσκαλοι, μαθητές και οικογένειες μπορούν να εξερευνήσουν το συναρπαστικό κόσμο της δημιουργικότητας, της ανάγνωσης και της γραφής.

www.roaddahlmuseum.org

Το Θαυματουργό Ίδρυμα για Παιδιά του Ρόαλντ Νταλ (RDMCC) είναι ένα καταχωρισμένο φιλανθρωπικό ίδρυμα με αριθμό μητρώου 1137409.

Το Μουσείο και Κέντρο Ιστορίας Ρόαλντ Νταλ (RDMSC) είναι ένα καταχωρισμένο φιλανθρωπικό ίδρυμα με αριθμό μητρώου 1085853.

Το νεοϊδρυθέν Ευαγές Ίδρυμα Ρόαλντ Νταλ (Roald Dahl Charitable Trust) υποστηρίζει το έργο των RDMCC και RDMSC.

* Τα δικαιώματα αυτά είναι καθαρά.

*Αυτό το βιβλίο είναι
για την Ολίβια και την Τέσα*

1

Ως τα τέσσερά του χρόνια, ο Τζίμης Χένρι Τρότερ ήταν πολύ ευτυχισμένος. Ζούσε ήρεμα με τη μαμά και τον μπαμπά του σ' ένα πανέμορφο σπίτι δίπλα στη θάλασσα. Κοντά του είχε πάντα παιδιά για να παίζει, είχε την αμμουδιά για να τρέχει και τη θάλασσα για να πλατσουρίζει. Είχε δηλαδή ό,τι μπορούσε να επιθυμήσει ένα μικρό παιδί.

Μια μέρα, η μαμά κι ο μπαμπάς του Τζίμη πήγαν στο Λονδίνο για ψώνια κι εκεί συνέβη κάτι τρομερό. Τους καταβρόχθισε (μέρα μεσημέρι και σε πολυσύχναστο δρόμο μάλιστα) ένας πελώριος και θυμωμένος ρινόκερος, που το είχε σκάσει από τον ζωολογικό κήπο του Λονδίνου.

Όπως καταλαβαίνετε, αυτό που έγινε ήταν φοβερό για δυο τόσο εξαιρετικούς γονείς. Αργότερα, ωστόσο,

αποδείχτηκε ακόμα πιο φοβερό για τον ίδιο τον Τζίμη. Κι αυτό γιατί τα προβλήματα των γονιών του τελείωσαν ώσπου να πεις τρία. Μέσα σε τριάντα πέντε μόλις δευτερόλεπτα είχαν κιόλας πεθάνει. Ο καημένος ο Τζίμης όμως έμεινε ολοζώντανος κι από τη μια στιγμή στην άλλη βρέθηκε μόνος και φοβισμένος σε έναν απέραντο κι εχθρικό κόσμο. Το όμορφο παραθαλάσσιο σπίτι τους έπρεπε να πουληθεί αμέσως κι εκείνον, με μια μόνο βαλίτσα στο χέρι, που είχε μέσα ένα ζευγάρι πιτζάμες και μια οδοντόβουρτσα, τον έστειλαν να μείνει με τις δυο του θείες.

Τη μία θεία την έλεγαν Βέργα και την άλλη Βαρέλα. Και, λυπάμαι που το λέω, αλλά ήταν κι οι δυο τους φρικτές. Ήταν εγωίστριες, τεμπέλες και σκληρές, κι άρχισαν από την πρώτη κιόλας μέρα να δέρνουν τον καημένο τον Τζίμη χωρίς κανένα λόγο. Ποτέ δεν τον έλεγαν με το όνομά του, παρά τον φώναζαν πάντα «άθλιο τέρας», «παλιόπαιδο» ή «βρομερό σκουλήκι» και ποτέ δεν του έδιναν παιχνίδια να παίξει ή βιβλία με εικόνες να κοιτάξει. Το δωμάτιό του ήταν άδειο σαν κελί φυλακής.

Η θεία Βέργα, η θεία Βαρέλα και τώρα κι ο Τζίμης έμεναν σε ένα ετοιμόρροπο, αλλόκοτο σπίτι στην κορφή ενός ψηλού λόφου, στη νότια Αγγλία. Ήταν τόσο ψηλός αυτός ο λόφος, που σχεδόν από κάθε γωνιά του κήπου μπορούσε ο Τζίμης να κοιτάξει κάτω και να δει ένα θαυμάσιο τοπίο γεμάτο δάση και λιβάδια ν' απλώνεται χιλιόμετρα μακριά. Κι όταν η ατμόσφαιρα ήταν καθαρή κι εκείνος κοιτούσε προς τη σωστή κατεύθυνση, μπορούσε να δει πέρα μακριά στον ορίζοντα ένα τόσο δα γκριζωπό σημαδάκι, που ήταν το σπίτι του, εκεί όπου

ζούσε με τους αγαπημένους του γονείς. Και λίγο πιο μακριά, μπορούσε να δει ακόμα και τον ωκεανό – μια μακριά λεπτή γαλαζόμαυρη λωρίδα σαν γραμμή από μελά-νι στην άκρη τ' ουρανού.

Όμως τον Τζίμη δεν τον άφηναν ποτέ να κατεβεί από την κορφή του λόφου. Καμιά τους, ούτε η θεία Βέργα ούτε η θεία Βαρέλα, δεν έμπαινε ποτέ στον κόπο να τον βγάλει έξω, έστω και για μια μικρή βόλτα ή μια εκδρομούλα. Και φυσικά ούτε λόγος να τον αφήσουν να βγει μόνος του. «Ποιος ξέρει τι αταξίες θα έκανε αν έβγαινε από τον κήπο», είχε πει η θεία Βέργα. Και τον φοβέριζαν πως τον περίμενε τιμωρία σκληρή – κλείδωμα για μία βδομάδα στο κελάρι με τα ποντίκια κι άλλα τέτοια πολλά – έτσι και τολμούσε ακόμα και να σκαρφαλώσει στον φράχτη.

Ο κήπος, που έπιανε όλη την κορφή του λόφου, ήταν μεγάλος και παραμελημένος. Το μόνο δέντρο σε όλη την περιοχή (εκτός από κάτι ξερούς θάμνους στην άκρη) ήταν μια γέρικη ροδακινιά που δεν έκανε ποτέ ροδάκινα. Δεν υπήρχε ούτε κούνια ούτε τραμπάλα ούτε αμμοδόχος και ποτέ δεν καλούσαν κανένα παιδί να παίξει με τον καημένο τον Τζίμη. Ούτε καν μια γάτα ή ένας σκύλος δεν υπήρχε τριγύρω να του κρατήσει συντροφιά. Και καθώς περνούσε ο καιρός, όλο και πιο λυπημένος ένιωθε, όλο και πιο μόνος του. Περνούσε ώρες ολόκληρες κάθε μέρα καθισμένος στην άκρη του κήπου, αγναντεύοντας με λαχτάρα τον όμορφο αλλά απαγορευμένο κόσμο του δάσους, των λιβαδιών και του ωκεανού, που απλωνόταν κάτω, σαν χαλί μαγικό.

2

Τρία ολόκληρα χρόνια είχαν περάσει από τότε που ο Τζίμης Χένρι Τρότερ πήγε να ζήσει με τις θείες του, όταν ένα πρωί έγινε κάτι αρκετά περίεργο. Κι αυτό το κάτι που, όπως είπα, ήταν *αρκετά* περίεργο, ήταν η αιτία να συμβεί και κάτι άλλο που ήταν *πολύ* περίεργο. Κι αυτό το *πολύ* περίεργο ήταν με τη σειρά του η αιτία να συμβεί κάτι *αφάνταστα* περίεργο.

Όλα άρχισαν μια ζεστή, ηλιόλουστη μέρα στα μέσα του καλοκαιριού. Η θεία Βαρέλα, η θεία Βέργα κι ο Τζίμης ήταν έξω στον κήπο. Οι θείες, όπως συνήθως, είχαν στρώσει τον Τζίμη στη δουλειά. Αυτή τη φορά έκοβε ξύλα για τη σόμπα. Η θεία Βέργα κι η θεία Βαρέλα είχαν βολευτεί στις ξαπλωτές πολυθρόνες τους, έπιναν τη λεμονάδα τους σε κάτι ψηλά ποτήρια και δεν άφηναν τον Τζίμη από τα μάτια τους, για να μη σταματήσει λεπτό να δουλεύει.

Η θεία Βαρέλα ήταν θεόχοντρη και πολύ κοντή. Είχε μάτια μικρά σαν κουμπότρυπες, στόμα ρουφηγμένο κι ένα πλαδαρό πρόσωπο ασπρουλιάρικο σαν εκείνα που νομίζεις πως τα έχουν βράσει. Έμοιαζε με τεράστιο μαραμένο και παραβρασμένο λάχανο. Αντίθετα, η θεία Βέργα ήταν ξερακιανή, ψηλή και κοκαλιάρα. Φορούσε γυαλιά με σιδερένιο σκελετό που στερεώνονταν στην άκρη

της μύτης της με ένα πιαστράκι. Η φωνή της ήταν στριγκιά κι είχε χείλη στενόμακρα και υγρά, έτσι που όταν ήταν νευριασμένη ή ταραγμένη, πετάγονταν μικρές σταγόνες σάλιου από το στόμα της καθώς μιλούσε. Κάθονταν λοιπόν οι δυο αυτές αποκρουστικές στρίγκλες ρουφώντας τις λεμονάδες τους και κάθε τρεις και λίγο φώναζαν άγρια στον Τζίμη να κόβει τα ξύλα γρηγορότερα, κουβέντιαζαν έπειτα μεταξύ τους και καθεμιά παίνευε τον εαυτό της για την ομορφιά που νόμιζε πως είχε. Η θεία Βαρέλα είχε στην ποδιά της έναν καθρέφτη με μακριά λαβή κι όλο τον σήκωνε και κοίταζε το φρικτό πρόσωπό της.

«Σαν τριαντάφυλλο δεν είμαι;» λέει η θεία η Βαρέλα,
«έχω ρόδου μυρωδιά. Κοίτα δω φρεσκάδα! Δες
δροσιά!

Κι έχω χρώμα, έχω γλύκα σαν μεγάλη καραμέλα.
Είμαι ζωγραφιά! Κι άσε πια τα μεταξένια μου μαλλιά!
Από την κορφή ως τα νύχια είμαι κούκλα, είμαι τρέλα.
Μη μου πεις πως υπερβάλλω! Θες τις κάλτσες μου
να βγάλω;

Θα το δεις και μοναχή σου πως δεν έχω ούτ' έναν
κάλο!»

Η θεία η Βέργα νευριάζει και σφυρίζει σαν οχιά:
«Ασχημομούρα! Δεν κοιτάς καλύτερα την τουρλωμέ-
νη σου κοιλιά;»

Σαν το παντζάρι κόκκινη έγινε η θεία-Βαρέλα.
Μα η θεία Βέργα τσίριξε: «Μην προσπαθείς, χρυσή μου!
Δε βλέπεις; Είναι αδύνατο να παραβγείς μαζί μου.
Για κοίτα εδώ κορμοστασιά, για θαύμασε μασέλα!

Δες χείλια κοραλλένια! Δες μάτια, όψη φωτεινή!
Πες την αλήθεια! Είδες ποτέ μια τέτοια καλλονή;
Έτσι που λάμπω κρύβεται κι η κρεατοελιά μου».
«Σκιάχτρο», η χοντρέλα απάντησε με τσιριχτή φωνή,
«είσαι πετσι και κόκαλο στα μάτια τα δικά μου.
Μόνο η δική μου ομορφιά αξίζει, σ' το υπογράφω!
Εγώ είμαι για το θέατρο, τον κινηματογράφο!
Αν πήγαινα στο Χόλιγουντ, θα τους γοήτευα όλους και
δίχως κουβέντα θα έπαιρνα πάντα τους πρώτους
ρόλους.
Για τους γνωστούς ηθοποιούς δε θα 'χαν μείνει έργα!»
«Μόνο για τέρας θα έκανες», κάγχασε η θεία Βέργα.

Ο καημένος ο Τζίμης συνέχιζε να κόβει ξύλα σαν σκλάβος. Έκανε φοβερή ζέστη. Τον έλουζε ο ιδρώτας. Το χέρι του πονούσε. Το τσεκούρι ήταν τεράστιο και άβολο, πολύ βαρύ για ένα μικρό παιδί. Καθώς δούλευε λοιπόν ο Τζίμης, άρχισε να σκέφτεται όλα τ' άλλα παιδιά του κόσμου και να αναρωτιέται τι να έκαναν εκείνη τη στιγμή. Μερικά μπορεί να έκαναν ποδήλατο στον κήπο τους. Άλλα θα περπατούσαν σε δροσερά δάση και θα μάζευαν αγριολούλουδα. Κι όλοι εκείνοι οι μικροί φίλοι που είχε παλιά θα βρίσκονταν τώρα στην παραλία, θα έπαιζαν με τη βρεγμένη άμμο και θα πλατσούριζαν στα νερά.

Τα μάτια του Τζίμη γέμισαν δάκρυα, δάκρυα χοντρά που άρχισαν να κυλάνε στα μάγουλά του. Σταμάτησε να δουλεύει κι ακούμπησε στον πάγκο όπου έκοβε τα ξύλα, μην μπορώντας ν' αντέξει άλλο τη δυστυχία του.

«Τι συμβαίνει;» τσίριξε η θεία Βέργα, κοιτάζοντάς τον άγρια πάνω από τα γυαλιά της με το σιδερένιο σκελετό.

Ο Τζίμης άρχισε να κλαίει.

«Πάψε αμέσως, βρομόπαιδο, και συνέχισε τη δουλειά σου!» τον διέταξε η θεία Βαρέλα.

«Αχ, θεία Βαρέλα!» φώναξε ο Τζίμης. «Αχ, θεία Βέργα! Σας παρακαλώ! Ας πάμε –έστω και για μια φορά– στην παραλία με το λεωφορείο. Δεν είναι μακριά και είμαι τόσο ιδρωμένος, λυπημένος και μόνος μου...»

«Τι; Παλιοτεμπέλικο, άχρηστο κτήνος!» ούρλιαξε η θεία Βέργα.

«Δεϊρ' τον!» φώναξε η θεία Βαρέλα.

«Και βέβαια θα τον δεϊρώ!» του έριξε πάλι άγριο βλέμμα η θεία Βέργα.

Ο Τζίμης κοίταξε τη θεία του με τα μεγάλα φοβισμένα μάτια του.

«Θα σε κανονίσω αργότερα που θα κάνει λιγότερη ζέ-

στη», του είπε. «Χάσου τώρα από μπροστά μου, σιχαμερό σκουλήκι, κι άσε με ήσυχη!»

Ο Τζίμης έκανε στροφή κι άρχισε να τρέχει. Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε ως την άλλη άκρη του κήπου και κρύφτηκε πίσω από κείνους τους ξερούς θάμνους που λέγαμε. Ύστερα σκέπασε με τα χέρια το πρόσωπό του κι άρχισε να κλαίει, να κλαίει...

Από τότε που έχασε με περίεργο τρόπο τους γονείς του, ο **Τζίμνς** ζούσε με τις δύο θείες του, τη Βέργα και τη Βαρέλα.

Και οι δυο τους, όμως, ήταν στριμμένες και έκαναν αφόρητη τη ζωή του μικρού Τζίμνι.

Του φέρονταν σκληρά, τον έβαζαν να κάνει βαριές δουλειές και δεν τον άφηναν ποτέ να βγει έξω από τον φράκτη του σπιτιού τους. Όσπου ξαφνικά μια μέρα έγινε κάτι πολύ παράξενο, κάτι μαγικό, που άλλαξε ολότελα τη δυστυχισμένη ζωή του Τζίμνι και του χάρισε το πιο απίστευτο, το πιο συναρπαστικό ταξίδι του κόσμου!

**Διαβάστε και τα άλλα απίθανα
και συναρπαστικά βιβλία του διάσημου συγγραφέα,
που κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ.**

www.roalddahl.com

10% των δικαιωμάτων του συγγραφέα από την πώληση αυτού του βιβλίου διατίθενται για φιλανθρωπικούς σκοπούς.
Βλέπε στο εσωτερικό του βιβλίου για λεπτομέρειες.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-960-274-038-5

9 789602 740385

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 01407